

โทร.ครั้งที่ 1

Call 0

“มึงแพ้อะ โทร.เลย”

“เอาจริงหรือวะ”

“เออ เร็ว อย่าเล่นตัว”

“แต่เบอร์นี้เนี่ยนะ”

“เออสิ บอกว่าเอาพิชซ่าหน้าซีฟู้ดนะ”

“เขาก็อู๋หมดติว่าแกล้ง ใครมันจะบ้าสั่งพิชซ่าเบอร์ 0xx-123-456 วะ”

“ก็แกล้งไง โทร.เร็ว ๆ”

โซนเบ้าหน้า แต่เพราะเป็นผู้แพ้วตามข้อตกลงของกลุ่มเพื่อน ๆ ทำให้เขาต้องยอมโดนลงโทษตามกติกา โดยบทลงโทษครั้งนี้คือการให้โทร.ไปเบอร์แปลก ๆ เพื่อสั่งพิชซ่า

เป็นเวลาเย็นยามเลิกเรียนของเด็กมัธยม วันนี้พวกเขาเลิกเรียนหลังกริ่งโรงเรียนดังไปเป็นชั่วโมง

เด็กเกเรบนอูบที่ต้องมานั่งเรียนกินเวลา ขณะนี้สนามบอล
ของพวกเขาถูกพวกนักเรียนชั้นปี่อื่นแย่งชิงไปเสียแล้ว

สุดท้ายพวกเขาก็ลงมือไปจับกันที่ร้านเกมตู้หยอดเหรียญแห่ง
หนึ่งใกล้ ๆ โรงเรียน เด็ก ๆ เตรียมสอบดูไม่มีที่ท่ากังวลกับเรื่องเตรียม
เข้ามหาวิทยาลัยเท่าที่ควร ส่วนหนึ่งเพราะพวกเขาตั้งใจจะไปทำงาน
ทำทันทีหลังจบการศึกษา มีเพียงโซนกับเพื่อนอีกสองสามคนเท่านั้น
ที่ตั้งใจจะเรียนต่อ

แต่ถึงอย่างนั้นก็อดใจไม่ได้ที่จะผ่อนคลายจากสิ่งบันเทิง ก่อน
จะต้องไปอ่านหนังสือหามรุ่งหามค่ำหลังกลับบ้าน

ตู้เกมเครื่องหนึ่งถูกเลือกเล่น โดยมีเด็กนักเรียนทั้งหมดเกือบ
สิบชีวิตมุงล้อมรอบคนเล่น ทั้งกลุ่มผลัดกันเล่นตามกติกา ผู้แพ้ต้อง
เปลี่ยนตัวผู้เล่น จนสุดท้ายก็ได้ผู้ชนะ

และโซนได้เป็นที่ไหล

บทลงโทษผู้แพ้เป็นการเล่นซ้ำ ๆ ของวัยมัธยม ทว่าคงไม่ดีต่อ
คนที่ถูกรบกวนนัก ทำให้โซนขมวดคิ้ว แต่สุดท้ายเขาก็ยอมหยอด
เหรียญบาทลงตู้โทรศัพท์ พร้อมกับกดเลขหมายปลายทาง

เสียงสัญญาณดังขึ้น

“...เฮีย ไท.ติดด้วยวะ! แป็บนะ...เอ่อ ฮัลโหล...”

เด็ก ๆ ต่างชะเง้อรอฟังเสียงปลายสาย ทว่าไม่ได้ยินเสียงใด
เลย มีเพียงโซนตอบรับปลายสายไม่กี่คำก่อนวางสายไป แววดตาของ
โซนหลังวางสายวูบไหว เขาจ้องมองตู้โทรศัพท์ด้วยความรู้สึกประหลาด
ก่อนจะมีเสียงเพื่อนเรียกดังสติ

“เขาว่าไงวะมึง”

“ผู้หญิงหรือผู้ชาย”

“ผู้ชาย...” โซนตอบ

“เขาด่าปะ หรือว่าไง”

“เขาบอกว่า โทร.มาอีกก็ได้นะ...”

“แล้วไงอีก”

“ไม่ไง มีแค่นี้”

“เขาไม่โกรธหรือที่มึงไปสั่งพิชซ่า”

“ไม่นะ แต่เสียงเขาดูเหงา ๆ เศร้า ๆ มากกว่า”

“คงเป็นพวกคนรวยที่ชีวิตว่าง ๆ ละมั้ง”

“เบอร์สวายนานี้คงเป็นเศรษฐีประมุขมา”

“งั้นมั้ง”

“ช่างมันเถอะ เย็นนี้ไปเที่ยวกัน”

จบเรื่องเกเร เด็กนักเรียนกลุ่มใหญ่พากันเกาะกลุ่มไปเฮโลกัน
ที่อื่น และเรื่องราวในวันนี้จะกลายเป็นเพียงความทรงจำขำขันของ
วัยรุ่นวัยซน ทว่าไม่ใช่กับคนรับสาย...

ฝ่ายคนรับสายที่เป็นฝ่ายถูกโทร.แกล้งนั้นได้แต่ยืนยิ้มกับ
ปลายสาย

“ใครโทร.มาหรือคะคุณหนู”

“เปล่าหรือก โทร.ผิดนะ”

“แปลกจริง ปกติไม่ค่อยมีคนโทร.ผิดมานะคะ ต้องแกล้งกัน
แน่เลย”

“นั่นสิครับ”

คนหนุ่มหัวเราะเบา ๆ ตอบรับ เขารู้ว่าถูกแกล้งแน่แท้ แต่ช่าง
ปะไร ในเมื่อเขาไม่ได้คุยกับคนแปลกหน้ามานาน และน้ำเสียงปลาย
สายนั้นกลับดูห้วน ๆ ทำให้เขารู้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้คิดจะแกล้งเขาจริงจัง
จนเฟลออกมียิ้มไปกับการกลั่นแกล้งครั้งนี้

และได้แต่หวังว่าสักวันพวกเขาจะได้คุยกันอีก

Call 1

ทว่าหลังจากนั้น โชนก็ไม่เคยโทร.ไปเบอร์นั้นอีกเลย...

เรื่องราวผ่านมาเป็นปี จากมัธยมเข้าสู่มหาวิทยาลัย ความทรงจำเก่าเลือนรางใกล้จางหาย เรื่องราวเมื่อคราวนั้นกำลังจะกลายเป็นความทรงจำวัยทโมนอย่างแท้จริง เขาคงลืมเรื่องนี้ไปในที่สุด ถ้าหากเขาไม่ได้พบกับใครคนหนึ่งในสถานบันเทิง

ฉับพลันที่สบตา ดวงตาของอีกฝ่ายไร้ประกายใดในแววดา ดวงตาทอดมองบรรยากาศอย่างเอื่อยเอื่อย รวกับว่าโลกนี้ต้นอยู่เพียงลำพัง

ความทรงจำที่หายไปนานถูกกระชากกลับมา เขาได้ยินเสียงหยอหยางส่งมาจากปีที่แล้ว

‘ไม่เป็นไรครับ...ไว้โทร.มาอีกก็ได้นะ’

...มองดูโทรศัพท์อีกครั้ง

Call 2

หลังจากนั้น เวลาผ่านมาร่วมปี กลับไม่มีใครโทร.มาอีกเลย

ภายในบ้านหลังใหญ่เขาเฝ้ารอวันแล้ววันเล่าให้คนแปลกหน้าหลงโทร.มาอีกครั้ง ชีวิตที่ไร้เสียงพูดคุยเจียบเหงาเกินไป และน่ากลัวเกินไปหากจะออกไปค้นหาเสียงในโลกภายนอก

ได้แต่บอกตัวเองว่าไม่เป็นไร ใครมันจะบ้าโทร.กลับมาอีก เรื่องราวในวันนั้นก็แค่พวกเด็กเล่นกันขำ ๆ เขาไม่น่าไปจริงจังกับมันเลย

เสียแต่ทำอย่างไรก็ไม่เคยห้ามใจไม่ให้มองโทรศัพท์ที่ได้สักที กระทั่งสิ้นสุดการรอคอย เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น หัวใจเขากระตุกทันทีที่รับสาย เขาจำน้ำเสียงนั้นได้ดี

น้ำเสียงที่เคยมาเยือนความหงอยเหงาของเขาเมื่อปีก่อน
“สวัสดีครับ”

“สวัสดีครับ”

ปลายสายเงียบไปพักหนึ่ง จนอีกฝั่งได้ยินเสียงเข่าเหยียด
ในมือตังกุ้งกิ้ง และคนโทร.มาก็ไม่ปล่อยให้โทรศัพท์กลายเป็นสาย
ร้างอีก เขาเอ่ย

“ผม...เคยโทร.หาคุณเมื่อปีที่แล้ว”

คนเคยโดนแก้งัยมรับ ระลึกหวนถึงอดีตที่จดจำได้ไม่ลืม ไม่มี
คนสติดีมาสั่งพิชซ่าด้วยเบอร์นี้หรือ นอกเสียจากเป็นการกลั่นแกล้ง
กันของเด็ก ๆ

“คุณที่จะสั่งพิชซ่า” เขารอกน้ำเสียงนุ่มตอบรับ

“ครับ...ตอนนั้นขอโทษด้วย คือ...”

“ผมดีใจที่คุณโทร.มาอีกนะ...”

“...”

โซนชะงักไปเล็กน้อย แต่ก็หัวเราะออกมาเบา ๆ ทั้งสองฝ่าย
พูดระลึกถึงความหลังกันนิดหน่อย เป็นโซนที่เอ่ยอธิบายออกมาว่า
เขาเห็นใครบางคนแล้วนึกถึงปลายสายของเบอร์โทร.นี้ จดจำได้ถึง
ประโยคที่บอกว่าให้โทร.มาหาใหม่ได้ จึงลองโทร.มาดู

เจ้าของเบอร์สวยยิ้มรับ เอ่ยยินดีให้โซนโทร.มาหา

น้ำเสียงของคนโทร.มาบอกเล่าเรื่องราวตลอดปีให้ฟัง จน
กระทั่งเหรียญสุดท้ายถูกหยอดลงตู้โทรศัพท์ อีกฝ่ายบอกว่าไม่นาน
ก็ต้องวางแล้ว นำยินดีที่เขาโทร.มาอีกครั้ง ทว่าก็น่าเสียใจที่เขาโทร.
มาเพราะเห็นใครคนหนึ่งแล้วคิดถึงกัน

อย่างไรก็ตาม

เขากรอกเสียงลงไปก่อนสัญญาณจะถูกตัด
“ไว้โทร.มาอีกนะ”

Call 3

โซนยังคงโทร.หาอีกฝ่ายในวันศุกร์ต่อมา

“ผมไม่รู้ว่าทำไมถึงอยากคุยกับคุณอีก—

“มันสบายใจแปลก ๆ—

“ไม่รู้ว่าคุณคิดเหมือนกันไหม—

“ขอผมโทร.หาอีกบ่อย ๆ นะ”

อีกฝ่ายรับฟัง แล้วตอบกลับ

“คงเพราะเราต่างเป็นคนแปลกหน้า—

“คุณคงสบายใจเพราะผมไม่มีวันเอาเรื่องนี้ไปเล่าให้ใครฟัง

—

“แต่ผมก็ชอบให้คุณเล่าเรื่องของคุณให้ฟังนะ—

“ผมอยากจะทำให้คุณโทร.มาอีกบ่อย ๆ เช่นกัน”

โซนรับคำ เขาโทร.ไปหาคนแปลกหน้าอีกบ่อยครั้งตามคำขอ
เขาเล่าเรื่องหญิงสาวที่บังเอิญเจอในย่านแสงสีให้อีกฝ่ายฟังเพราะ
เพื่อนที่มหา'ลัยของเขาหาว่าเล่นของสูง หัวเราะขำขันเขาที่คิดจะ
เด็ดดอกฟ้าทั้ง ๆ ที่เจ้าหล่อนไม่เคยสนใจใครเป็นพิเศษ ทำเพียงแค
นั่งอยู่หน้าบาร์เฉย ๆ เท่านั้น

เจ้าหล่อนแต่งตัวสวยสดใสโลเลเสมอ เครื่องประดับดูหรูหรา
ราคาแพง ดูมีเสน่ห์เข้ายวนให้เข้าหา มีรถมารับส่งทุกวัน โฉมงาม
ไม่งามเพียงรูป แต่ยังมีสิ่งของรอบกายบ่งบอกถึงชนชั้นและฐานะ
หลงรักเธอไปก็ไม่ต่างจากหมาเห่าเครื่องบิน

เมื่อพรรณนาพร้าเพื่อถึงเธอกับเพื่อนรักไม่ได้ โซนเลยได้แต่

เก็บความรู้สึกที่มีต่อหญิงสาวไปลงกับปลายสายแปลกหน้าแทน

คนแปลกหน้าชอบฟังเสียงของอีกฝ่าย มั่นทุมและนุ่มลึก ฟังแล้วเพลิดเพลินไปกับเรื่องเล่าได้อย่างง่ายดาย โชนยังคงเล่าเรื่องของหญิงสาวที่เขาไปเจอมา เอ่ยถึงรายละเอียดทุกมุม ทุกเหตุการณ์ แม้นึกเสียดายที่ตัวเองไม่ได้เป็นตัวเอกในเรื่องเล่า แต่ก็ขอบคุณคนแปลกหน้าคนนั้นที่ทำให้เขาไม่ต้องจมอยู่ในความเงิบ

ระหว่างที่กำลังพูดคุยอย่างออกรสนั้น

จู่ๆ สัญญาณก็ตัด

Call 4

“ขอโทษ พอดีเหวี่ยงหมด”

โชนแก้ตัวใหม่ในวันต่อมา อีกฝ่ายหัวเราะเบาๆ

“ให้ผมซื้อโทรศัพท์ให้คุณใหม่ เดี่ยวนี้มีโทรศัพท์มือถือแล้วนะคุณ”

พอลงมือออกไป เขาปลื้มรู้สึกตัวว่ามั่นคงพิลึก ที่จู่ๆ คนแปลกหน้าจะซื้อของแพงแสนแพงให้ เขาพยายามคิดหาข้อแก้ตัวก่อนที่อีกฝ่ายจะสงสัย ทำนองว่าโทรศัพท์มือถือพกพาได้ง่ายและสะดวก สามารถส่งข้อความให้กันได้ด้วย ไม่ต้องลำบากออกไปหยอดตู้โทรศัพท์ตอนค่าๆ มีดๆ

ทว่าเสียงหัวเราะขำกลับดังออกมาก่อน ตามด้วยถ้อยคำ

“ไม่เป็นไรหรอก ผมไม่มีตังค์จ่ายค่าโทร.อยู่ดี”

จบคำพูดของโชน เขาอยากบอกว่าจะออกค่าโทร.ให้ แต่คิดอีกทีก็แปลกอยู่ดี

จึงตอบกลับด้วยความเงิบ ลบความคิดตัวเองทิ้ง ปล่อยให้โชนเป็นฝ่ายเล่าเรื่องเหมือนเช่นทุกที

“ผมเรียนมหา’ลัย เลยอยู่หอ นะคุณ” เขาเล่า
 “กว่าจะหาตู้ที่ไม่ค่อยมีคนเจอ จะได้ไม่ต้องต่อแถว ก็เล่นห่าง
 จากหอเป็นกิโล” เขาเล่า
 “ต้องเดินออกมาไกลเลย” เขาเล่า
 “มีดก็มีด ยุงก็เยอะอีก” เขาเล่า
 “นาทิละตั้งบาท แพงเป็นบ้า” เขาเล่า
 “แถมคุยได้ไม่นานก็ต้องกลับ เดี่ยวเพื่อนสงสัย” เขาเล่า
 “เนี่ย ผมพยายามเพื่อให้ได้มาคุยกับคุณเลยนะ” เขาเล่า
 เขายิ้ม
 นึกอยากขอบคุณด้วยการซื้อโทรศัพท์มือถือให้คนพยายาม
 ลักเครื่องด้วยใจจริง

Call 5

“ตอนนี้อยู่ร้านเกม” โชนบอกเล่า เขาปลีกตัวออกมาหลังจาก
 เพื่อน ๆ มุ่งดูเกมเพื่อมองเพื่อนอีกคนเล่นอย่างเอาเป็นเอาตาย เขา
 สังเกตเห็นตู้โทรศัพท์อยู่ข้างร้าน และนึกถึงเบอร์โทรศัพท์ที่ช่วงนี้มัก
 โทร.ไปหาบ่อย ๆ เบอร์โทร.ที่ง่ายแสนง่ายต่อการจดจำ ตัวเลขเรียง
 กันสวยงามโดยไม่ต้องพึ่งสมุดจดเบอร์โทร.ด้วยซ้ำ

“อืม กำลังรอเพื่อนเล่นเกมอีกตา เสียไปเป็นร้อยแล้วมั้ง—

“ผมยังต้องให้มันยืมสิบบาทเลย—

“ออกมาโทร. ตู้ข้าง ๆ ร้านนะคุณ—

“เดี๋ยวต้องไปแล้ว คินนี่คงไม่ได้โทร.ไปหานะ—

“วันศุกร์ทั้งทีก็ต้องไปเมาสิคุณ—

“คุณเองก็ออกไปผ่อนคลายบ้างละ”

วางสาย เขาคิดว่าวันนี้ควรออกไปเที่ยวบ้างเช่นกัน ชายหนุ่ม

ลุกขึ้นจากที่นั่งประจำ เดินไปยังตู้เสื้อผ้ารอง คืนนี้ตู้เสื้อผ้าประจำ
คงไม่ได้ خروج เมื่อเขาตั้งใจแต่งตัวในชุดพิเศษ เพื่อไปดื่มด่ำกับ
บรรยากาศยามค่ำคืนด้วยตัวคนเดียว

เขาได้ทำตามความต้องการอย่างสนใจ

โซนโทร.มาหาเขาใหม่ในวันศุกร์ต่อมา

“วันก่อนผมเจอเธอด้วยละ”

ประเดิมด้วยเรื่องหญิงสาวเป็นหัวข้อหลักในการสนทนา
ครั้งนี้

“คนอะไรสวยเป็นบ้า”

เขารับฟัง

“เสียดายหยิ่ง ไม่พูดกับใครเลย”

น้ำเสียงปลายสายห่มดำทว่ามีพลัง เหมือนผู้ชายวัยรุ่นกำลัง
คึกคะนอง สดใส เต็มไปด้วยพลังงาน

“ได้แต่หวังว่าถ้าผมเข้าไปทักแล้วเธอจะพูดด้วยนะ—

“คุณว่าผมพอจะมีหวังไหม”

เขาสะดุ้งเมื่อถูกโยนคำถามมาให้...ความจริงคือ ชายหนุ่ม
แทบไม่ออกจากบ้านไปพบปะใคร หรือต่อให้ออกไปไหน เขาก็ไม่
ค่อยมีปฏิสัมพันธ์กับใครจึงให้คำแนะนำได้ไม่มาก ในใจเสียดายซ้ำ
แล้วซ้ำเล่า เสียใจนับร้อยครั้งที่ไม่ใช่ตัวเอง แต่คิดแล้วคงประหลาด
น่าดู หากอีกฝ่ายจะมาพรั้าเพื่อถึงผู้ชายด้วยกัน...

Call 6

“จะว่าไปคุณอยู่จังหวัด๐๐ใช่ไหม”

“รู้ได้ยังไง”

“รู้จากรหัสโทรศัพท์คุณนะ”

“อ้อ!...”

“คุณอยู่ใกล้ตึกxxไหม”

“ทำไมหรือ”

“ผมมีบางอย่างอยากจะทำให้คุณ สะดวกมาเจอใหม่”

“ไม่”

ปลายสายตอบกลับแทบทันที ไม่ใช่ว่ารังเกียจหรืออะไร เขาสะดวกใจที่จะคุยกันเช่นนี้มากกว่าไปพบเจอหน้า ทว่าการปฏิเสธแบบตรง ๆ เช่นนี้ เขากลัวว่าปลายสายจะคิดมาก คนชวนไม่ได้เข้าชี้ แต่บอกลงท้ายเพียง

“ถ้าฉันพรุ่งนี้ผมจะเอาของไปใส่ไว้ที่ช่องกำแพงที่หกดตรงตึกxxนะ”

“เอ๊ะ!?”

เขาตอบกลับได้เพียงเสียงสงสัย ปลายสายเอ่ยถึงสถานที่นั้นอย่างละเอียดอีกเล็กน้อย แล้วก็ไม่ได้พูดถึงมันอีก โชนเล่าเรื่องราววันนี้ให้ฟังอีกสองสามเรื่องก่อนวางสายไป และมันน่าเสียดายที่เขา รู้จักตึกที่โชนว่านั่นดี เหตุเพราะบ้านเขาเองก็ไม่ได้ไกลจากจุดนัดพบนัก

เขาอดใจไม่ได้ที่จะไปตามคำบอกของอีกฝ่ายในวันต่อมา สถานที่ที่โชนบอกไม่ได้หายากนัก แต่ก็ไม่ง่าย หลังตึกอยู่ในซอยที่ไม่ค่อยมีคนเดินผ่าน ช่องกำแพงที่หกดมีพุ่มไม้บังทำให้สามารถซ่อนสิ่งของได้อย่างแนบเนียน เขาแหวกผ่านพุ่มไม้ไป เจอกับวัตถุใส่ไว้ในถุงพลาสติก

“คุณ ได้ของรึยัง”

“...ยังเลย ผมไปแล้วไม่เจอ”

“เอ๊ะ!? มีใครเอาไปหรือ ตรงนั้นไม่ค่อยมีคนนะ...เอาเถอะ

เดี๋ยวพรุ่งนี้ผมไปดูให้”

คนไม่เจอตอบยิ้ม

ในวันถัดมา ไชนโทร.หาเขาตามคาด

“แผนสูงนะคุณ ใช้ให้ผมไปดูแล้วให้ดัลเบทผมกลับมาเนีย”

เขาไปปรับของตามที่ไชนบอกมาแล้ว เทปคาสเซ็ทท์หนึ่งม้วน ถูกสอดไว้ในช่องกำแพงรูที่หกตามคำบอก ในนั้นอัดแน่นไปด้วย บทเพลงจากนักร้องหลาย ๆ คน และเขาสังเกตเห็นว่าในเทปม้วนนี้ มี เพลงของนักร้องคู่หนึ่งที่มีมากกว่าเพลงอื่น ในระหว่างยามว่าง เขา จึงไปหาของขวัญมามอบให้เป็นการตอบแทน

“เห็นว่าคุณชอบฮัสนิ-วสันต์ ผมเลยไปหาเทปรวมเพลงมาให้”

“บอกกันดี ๆ ก็ได้”

“อย่างนี้ดีกว่า”

คนให้ตอบยิ้ม เป็นการวางสายที่ไม่ได้รู้สึกเหงาอีกต่อไป เมื่อ เขาบรรจุดัลเบทลงเครื่องเล่นเทป กดปุ่มเล่น เสียงเพลงที่อีกฝ่าย เอาให้ฟังก็ลอยดังออกมาเป็นเพื่อน

เขายังเพลงที่ได้มาจากคนแปลกหน้า เสียงเพลงจากเทป คาสเซ็ทท์ดังออกมาจากเครื่องเล่นเทปโก้หรุ นาฬิกาบอกเวลาหวัคว่ำ เมื่อวานอีกฝ่ายบอกว่าวันนี้อาจไม่ว่างโทร.มาให้ออกไปผ่อนคลาย เที่ยวเล่นบ้าง วันนี้เป็นวันศุกร์ วันเที่ยวประจำของอีกฝ่าย และ เด็กหนุ่มจะไม่พลาดมัน

เขาทำตามที่ไชนพูด ตั้งใจจะออกไปเที่ยววันค่าคืนศิริไลซ์ นัก ท่องราตรีตั้งใจแต่งตัวในชุดพิเศษ นิ้วมือจรดลิปติกลงบนริมฝีปาก มองตัวเองในกระจกก่อนเริ่มวาดหน้าตาใหม่

วันนี้ใส่สีแดงน่าจะดูเข้าที่...

เมื่อแต่งตัวเพียบพร้อม เขาก็ออกไปร่อนราตรี

วันถัดมา มีสายเข้าจากคนที่เขารอคอย
“วันก่อนผมเจอเธออีกแล้วด้วย” อีกฝ่ายลอบถนอหน้าใจ เมื่อ
เขาพูดถึงหญิงสาวที่หลงใหล
“สวยเหมือนเดิมเลย” เขามองเล็บตัวเอง หยิบสำลีชุบน้ำยา
ล้างเล็บ

“แต่ก็ยังไม่พูดกับใครเหมือนเดิม”
เช็ดเครื่องประทีนโคม
“ใส่ชุดสีแดงด้วย เช็กซีบรรัลย์”
เขาชะงัก...ไม่ใช่หรอก่อน

Call 7

“คุณได้ชื่อที่ผมให้หรือยัง”
วันต่อมาในคืนก็โทร.มาติดตามความคืบหน้าของตัวเอง
หลังจากเขามอบของอีกชิ้นให้อีกฝ่าย อันที่จริงชิ้นนี้น่าจะไม่เรียกว่า
มอบให้ น่าจะเป็นการให้ยืมมากกว่า เพราะมันไม่ใช่ของเขา
“ได้แล้ว คราวนี้เป็นม้วนวิดีโอหนึ่ง?”
“อืม เรื่องนั้นสนุกนะ อยากให้คุณได้ดู”
อีกฝ่ายยิ้มถามปลายสาย “ไปเอามาจากไหนล่ะ”
“ร้านเช่าแถวม.นะ”
“ให้ผมมาอย่างนี้ ไม่กลัวผมจะไม่เอาไปคืนหรือ”
“คุณไม่ทำนั่นหรอกี่ใช้ไหม”
“...”
“คุณ”
“ฮะ ๆ ๆ ไม่ทำหรอก”
“ไม่เชื่อแล้ว บอกที่อยู่คุณมาเลย”

“ไม่”

“งั้นบอกชื่อก็ได้”

“...”

“คุยกันมาตั้งหลายครั้ง ผมยังไม่รู้จักชื่อคุณเลย”

“...”

“ถ้าไม่บอกชื่อก็บอกที่อยู่”

เขายอมบอกชื่ออีกฝ่ายแทนบอกที่อยู่ วันต่อมาโทร.มาบอกให้รอฟังวิทยุคลื่น FM xxx.xx MHz ช่วงสามทุ่ม ก่อนวางสายไป ตอนนั้นสามทุ่มกว่าแล้ว เขารอด้วยใจอันกระวน จนกระทั่งสามทุ่มครึ่ง เสียงดีเจกล่าวถึงชื่อเขาออกมา

“สำหรับเพลงต่อไป ขอมอบให้คุณเอ็นนะครับ—

“จากคุณโซน”

บทเพลงในวิทยุบรรเลง คนถูกมอบเพลงให้อดไม่ได้ที่จะอมยิ้มใหญ่ ๆ อยู่คนเดียว และคืนนั้นกลายเป็นคืนที่เขาหลับฝันดี เนื่องจากมีคนมอบบทเพลงไพเราะให้ฟัง

“ได้ฟังเพลงใหม่”

โซนไม่รอช้าที่จะโทร.มาติดตามผลงานของตนในวันถัดมา

“อิม นึกยังไงถึงให้เพลงนี้”

“เพราะดี ผมชอบ คุณเอ็นชอบไหม”

“ก็ชอบ”

“จริง ๆ ฟังแล้วนึกถึงเธอ วันนั้นเธอใส่สีแดง”

“ก็เลยเป็นไดอารี่สีแดง?”

“ผมนึกออกแต่เพลงนี้ ก็เข้าทำดี แต่คงเอาให้หล่อนฟังไม่ได้”

“...”

“เลยให้คุณฟังแทน”

เรามองตัวเองในกระจก
ช่างอัปลักษณ์เหลือเกิน

Call 8

“วันนี้มีคนขอเพลงปาฏิหาริย์ไม่มีจริงมานะครับ—

“จากคุณโซน ให้คุณอื่น”

จบจากเสียงเพลงวิทยุ อีกฝ่ายโทร.มาราวกับรอเวลานี้อยู่แล้ว
ทันทีที่เ็นรับโทรศัพท์ โซนก็โอดครวญ

“เราต้องมีแฟนแล้วแน่เลย”

“คุณเลิกส่งเพลงที่อยากจะให้เธอมาให้ผมได้แล้ว”

“เฮ้อ! ก็ผมไม่มีวันได้คุยกับเธอนะสิ”

“แต่เอามาให้ผมก็ไม่มีอะไรดีขึ้นหรอก”

“นั่นสิ...ผมก็รู้นะ แต่พอคิดว่าคุณได้ฟังแล้วก็รู้สึกดี”

“...”

“ผมควรทำไงดี”

“...ก็ลองคุยกับเธอดูสิครับ”

“ผมก็อยาก แต่ขนาดคนหล่อ ๆ เข้าไปหาเธอยังเมินเลย นับ
ประสาอะไรกับผม”

“...คุณต้องมั่นใจหน่อยสิ ปอดแหกแบบนี้ไม่มีวันได้คุยหรอก
คุณ”

“มันก็จริง”

“สู้เขาซะ”

“อืม เดี่ยวศุกร์หน้าผมจะลองดู”

“ขอให้สำเร็จนะ”

จบสาย เขาแค้นยิ้ม เจ็จจาง

คำอวยพรและคำแนะนำที่มอบให้ หลอดกลวง
เขากาวนาใหม่อย่างชั่วร้าย ขอให้อีกฝ่ายไม่สมหวัง และเมื่อ
โซนโทร.มาในครั้งถัดไป เขาค้นพบว่าคำอธิษฐานของเขาสัมฤทธิ์ผล
“มันไม่ได้ผล”

“เธอไม่ยอมคุยกับคุณเหรอ”

“อีม แค่หันมามองแล้วก็หันไป ไม่สนใจกันเลย”

“ไม่เป็นไรนะ”

“อีม”

“คุณ...ผมคืนวิดีโอคราวนั้นแล้วนะ”

“ผมเห็นแล้ว”

โซนตอบแล้วเงิบ ไม่นานก็วางสาย คนปลายสายเพียงนึก
ในใจ คิดว่าวันนี้เราจะได้คุยกันเรื่องหนังม้วนนั้นเสียอีก...

เขาวางสาย

และหลังจากนั้นหลายวันโซนก็ไม่โทร.มาอีก...

Call 9

เหมือนว่าสวรรค์จะตอบแทนคนคิดร้ายด้วยการพรากความ
สุขของเขาไป เอ็นจ็องมองโทรศัพท์วันแล้ววันเล่าแต่ก็ไม่มีใครโทร.
มา คงเป็นเวอร์กรรมที่เขาลอบกาวนาคิดร้ายกับโซน

เขาขอโทษสวรรค์ สำนึกผิดแล้ว

ขอแคโซนโทร.มา ต่อให้ต้องฟังโซนเล่าเรื่องผู้หญิงคนนั้นอีก
กี่ครั้งก็ได้

อย่าทิ้งเขาอยู่กับเสียงเงิบงันเช่นนี้เลย

เขาจ้องโทรศัพท์ บังคับให้มันส่งเสียงดังอีกครั้ง

‘กริ่ง’

โทร.ครั้งที่ 2

Call 10

“ติดสอบนะคุณ”

เขาเอ่ยเฉลยในอีกสองอาทิตย์ถัดมา เป็นสองอาทิตย์ที่ทำให้จิตใจคนเฝ้ารอคอยเหี่ยวเฉา สองอาทิตย์ที่ไม่มีเสียงโทรศัพท์ไพล่มาสักกริ่งเดียว เอ็นไม่คิดว่าเขาจะดีใจเป็นบ้าที่ได้ยินเสียงโทรศัพท์มากขนาดนี้

“ช่วงใกล้สอบเลยไม่มีเวลาได้ออกไปหยอดตู้โทร.หาคุณเลย”

โชนสารภาพ

“อืม ไม่เป็นไร” เอ็นตอบกลับ เขาโล่งใจที่อย่างน้อยโชนก็ไม่ได้เกลียดเขาหรือลืมเขาแล้ว

แค่โทร.กลับมาหากันก็พอ

“แต่ที่ว่าผมได้ฟังเพลงนะ”

“หืม?”

“เพลงที่คุณส่งมาทางวิทยุนะ”

“...”

“เล่าสู่กันฟัง... ไซม์บี้”

ใบหน้าเอ็นเปลี่ยนเป็นสีแดงโดยไม่ต้องแต่งเติมเครื่องสำอาง
ใด ๆ ก่อนที่เขาจะร้องขอให้อีกฝ่ายหยุดพูดถึง โชนก็ร้องเพลงขึ้นมา

“ฝนที่ตกทางโน้น~”

กว่าเขาจะขอร้องให้อีกฝ่ายหยุดร้องเพลงสุดขีดนี้ได้ก็เป็น
ตอนที่โชนร้องจบท่อนฮุคพอดี ใบหน้าของเอ็นไม่ต่างจากสัญญาณ
ไฟจราจรสีแดง เขาเงินเป็นที่สุด ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะทันได้ยินเพลงที่
เขาโทรศัพท์ไปขอทางวิทยุ

“ผมฟังคลื่นนี้ตลอดแหละ”

“...”

“คุณขอเพลงนี้มาให้ผมสองครั้งด้วยไซ้ใหม่”

อ้าก!

เอ็นกริตร้องในใจ นึกอยากให้อีกฝ่ายเหรียญหมดไปซะ จะ
ได้หยุดความเขินอันบ้าคลั่งนี้เสีย เป็นความจริงที่ว่า เอ็นขอเพลงไป
ทางวิทยุถึงสองครั้ง และเป็นเพลงเดียวกัน เขาคิดว่าโชนคงไม่ทัน
ฟัง หรือถ้าได้ฟังก็คงไม่ครบทั้งสองรอบ เขาพลาดแล้วที่ใส่ชื่อตัวเอง
กับคนที่ต้องการมอบเพลงให้ตามที่ดีเจถาม อันที่จริงเขาไม่ต้องบอก
ชื่อตัวเองก็ได้ แต่ก็ผลอบอกไปทั้งสองรอบอยู่ดี

มันน่าอาย เหมือนว่าเขากำลังพยายามบอกให้อีกฝ่ายรับรู้...

ว่ายังอยากได้ยินทุกเรื่องราว

และอย่าลืมเล่าสู่กันฟัง

Call 11

“วันนี้คงโทร.ได้ไม่นานนะคุณ”

“...งั้นหรือ”

“นัดเพื่อนไว้”

เอ็นตอบรับ วันนี่คงเป็นวันเที่ยวอีกวันของโซน และปลายสายมันใจว่าจะได้เจอเธอคนนั้นอีก

แน่นอน...โซนโทรหาเขาเพราะต้องการคำแนะนำ ในใจเอ็นนึกอยากบอกว่าตนไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญด้านการจับหญิง แต่ทำไงได้ ถ้าเขาไม่พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็คงไม่มีอะไรให้คุยกันเท่าไร

นิยายรักประโลมโลกทั้งหลายแหล่ถูกเอ็นอ่านเสียจนเริ่มบรรลุนิยายจบ และเขาก็แนะนำโซนไปตามนิยายที่ได้อ่าน

โซนขอคำแนะนำในการเข้าหาเธอคนนั้นจากเอ็นอีกเล็กน้อย ก่อนวางสายไป ด้วยเพราะเพื่อนแรงๆ เสียยกใหญ่ เอ็นเอ่ยคำอวยพรส่งท้ายวัน ขอให้โซนสมปรารถนา

เขาไปเที่ยว เอ็นก็เช่นกัน

ชายหนุ่มเปลี่ยนเสื้อผ้าอารมณ์ ประแป้งประทินโฉม ฉีดน้ำหอมกลิ่นหวาน

ใจโลลอสู่ราตรี

Call 12

เอ็นไม่ได้ตั้งใจเพราะมีคนซื้อค็อกเทลมาให้ เอ็นไม่ได้ตั้งใจเพราะมีคนมานั่งคุยข้างๆ ชวนคุยด้วยคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ เขาเพียงต้องการนั่งกินลมชมวิวเงียบๆ คนเดียวเท่านั้น ไม่ได้ต้องการมิตรภาพใหม่ในร้านเหล้า เอ็นไม่ได้ตั้งใจที่คนคนนั้นคอยนั่งเป็นเพื่อน ไม่ได้ตั้งใจที่เขาไปส่งเอ็นที่รถ เขาไม่รู้ว่าคนแปลกหน้าต้องการอะไร

รู้แค่ว่า...ทุกอย่างมันเหมือนกับที่เอ็นแนะนำให้โซนอย่างน่า

ชนลูก

ไม่ใช่หอรอก เป็นไปไม่ได้หอรอก

แม้จะคุ้นเคยกับน้ำเสียงอย่างน่าประหลาด

แต่ไม่มีทางหอรอก

เสียงโทรศัพท์กรีดร้องในเวลาเดิม เป็นการรับโทรศัพท์ครั้งแรกที่เอ็นรู้สึกทรมาน เมื่อรับสาย โชนเอ่ยถึงเรื่องราวเมื่อคืนอย่างไม่ทันให้เขาได้ตั้งตัว

“เมื่อคืนผมเจอเธอด้วย”

“...”

“ผมทำตามที่คุณเอ็นบอกด้วยนะ”

เขาภาวนาให้ไม่จริง

“แล้วได้คุยกันไหม”

“ยังเลย เธอดูตกใจ แต่อย่างน้อยก็ดีกว่าไม่ได้ปฏิเสธ”

“งั้นหรือ”

“ผมว่าผมเริ่มมีความหวังนะ คุณเอ็นว่าไหม”

“ทำไม่ล่ะ”

“ก็เธอดู...ไม่ได้รังเกียจผมเท่าไรหรอก กับคนอื่นมีแต่เซ็ดหน้าใส่

นี่”

“ง...งั้นหรือ”

เอ็นกลืนน้ำลาย เอ่ยถามปลายสาย “เมื่อคืนเธอใส่ชุดสีอะไร”

“น้ำเงิน...ทำไม่หรือ”

บรรัลล์!

Call 13

เขาไม่ได้ต้องการเป็นผู้หญิง เขาไม่ได้แต่งตัวเป็นผู้หญิงเพราะ

ชอบหรืออยาก เขาเพียงแค่ว่าใช้ร่างนี้ในการหลบหนีความเป็นจริง
ความจริงที่ว่าเขาชอบผู้ชาย

แต่เขาไม่ใช่กะเทย เขาไม่ใช่ตุ๊ด ไม่ใช่สาวประเภทสอง เขาเป็น
ผู้ชายที่รักผู้ชาย

ไม่มีคำนิยามอะไรให้เขาในยุคนี้

หรือใครจะพยายามหาคำนิยามต่าง ๆ มาให้เอ็นมากมาย แต่
สำคัญอย่างไร เมื่อสุดท้ายแล้วเอ็นก็คือคน

ผู้ชายที่รักผู้ชายโดยไม่ได้ต้องการเป็นเพศแม่ ไม่มีคำนิยาม
และเขาก็ไม่ได้ต้องการมัน เพียงแต่ความชอบของเขาไม่เป็นที่
ยอมรับในสังคม เขาเป็นที่รังเกียจเพราะเขาแตกต่าง เพราะเขาไม่ได้
เป็นอย่างที่คนส่วนใหญ่เป็น

เขาจึงลงทุนเปลี่ยนโฉมตัวเอง

ไม่ใช่เพราะชอบ แต่เพราะไม่ให้การเป็นผู้ชายของเขาไปขัดหู
ขัดตาใครยามเขาเผลอมองผู้ชายด้วยกัน แค่นั้นเอง

เอ็นค้นพบว่าการแต่งเป็นผู้หญิงช่วยให้เขาไม่ถูกต่อเยจาก
ผู้ชายคนไหน แม้จะรำคาญใจที่มีคนเข้าหา แต่นั่นก็ดีกว่ามีคนเข้าหา
เขาเพราะคิดว่าเขามองหน้าหาเรื่อง

ย้ำอีกครั้ง เอ็นไม่ได้อยากเป็นผู้หญิง

และไม่ได้อยากให้คนที่เขาชอบ ชอบเขาในร่างหญิงสาว

เพียงแต่เขาจะบอกใครได้อย่างไร

แม้จะเคยคิดอยากให้ตัวเองเป็นตัวเอกในบทสนทนา แต่แบบ
นี้ไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการ เขาไม่ได้อยากเป็นผู้หญิงเพื่อให้ใครมารัก
ถ้าเป็นไปได้ เขาอยากให้มีคนรักเขาในสิ่งที่เป็นเขามากกว่า

ถ้าเป็นไปได้ คล้ายจะเป็นไปไม่ได้

ไม่มีผู้ชายที่ไหนรักผู้ชายด้วยกันเหมือนเขาหรอก

เขาไม่คู่ควรกับใครทั้งนั้น
 เพราะเช่นนี้ ถึงได้อยู่ตัวคนเดียวมาตลอดไม่ใช่หรือ
 “คุณเอ็น เป็นอะไรี่เปล่า”
 เขาวางสาย
 ถอดสายโทรศัพท์

Call 14

โซนไม่รู้จะทำไม้อู้อู เอ็นถึงตัดสายใส่เขา แม้จะโทร.หาอีกทีที่
 ก็ไม่มีสัญญาณ ในทีแรก เขาคิดว่าคงมีปัญหาเกี่ยวกับโทรศัพท์ของ
 ปลายสาย แต่ปาไปเป็นอาทิตย์แล้ว โซนก็ยังติดต่อเอ็นไม่ได้ เขาคิด
 ว่าอีกฝ่ายคงมีปัญหาจริง ๆ ปัญหาที่ไม่ได้เกี่ยวกับโทรศัพท์

เขาหงุดหงิดเล็กน้อยที่เดินมาหยอดตู้โทรศัพท์ตั้งไกลแต่กลับ
 ไม่ได้คุยกับอีกฝ่ายอย่างที่ตั้งใจ

ครั้นจะไปหา ไปคุยให้รู้เรื่องก็เชื่อว่ารู้จักที่อยู่ เขาไม่รู้จะไร
 เกี่ยวกับอีกฝ่ายเลยนอกจากชื่อ นึกเสียดายที่ไม่ทำความรู้จักให้
 มากกว่านี้

แต่โซนไม่คิดว่าอีกคนจะหายไปแบบไม่บอกไม่กล่าวเช่นนี้
 แถมเอ็นเป็นคนบอกเขาเองต่างหากว่าให้โทร.มาหาบ่อย ๆ
 แล้วเล่นหายไปแบบนี้หมายความว่า

โซนถอนหายใจใส่โทรศัพท์ ยกหูวางสายให้กับสัญญาณปลาย
 ทางที่ติดต่อไม่ได้ เขาเดินกลับหอ วันนี้ก็ไร้ซึ่งน้ำเสียงนุ่มนวลที่คุ้นเคย
 เป็นเพื่อนระหว่างเดินทางกลับ

เอ็นคิดว่าเขาควรบอกโซน

ไม่ใช่รู้อู้อู ก็หายไปเช่นนี้ อย่างน้อยก็น่าจะหาข้ออ้างดี ๆ
 หน่อย

เอ็นรู้ว่าตัวว่าตนมีใจให้อีกฝ่าย แต่แล้วอย่างไรเล่า มันไม่มีทาง
เลยที่โชนจะหันมาชอบเขา คนพิลึกที่ชอบเพศเดียวกันเช่นเขา
ไม่สมควรได้รับความรักจากใคร

เขารักโชน คนที่มีมอบความสุขแทนที่ความเจ็บเหงาให้เขา
ตลอดมา เพราะโชนทำให้เอ็นมีชีวิตชีวาขึ้นมาใหม่อีกครั้งในบ้านที่
อัดแน่นไปด้วยมวลความเจ็บ

ครอบครัวเขาไม่มีใครต้องการร่วมอาศัยกับคนประหลาดเช่น
เขา ทุกคนทิ้งเขาอยู่ในบ้านหลังใหญ่ หนีไปอยู่บ้านใหม่ที่ซึ่งไร้เงา
ของเขา เอ็นอยู่ในบ้านหลังนี้กับคุณแม่บ้านและคุณลุงคนขี้บรดเพียง
แค่สามคน แม้ว่าคุณแม่บ้านกับคุณลุงจะปฏิบัติดีต่อเขา แต่ก็รู้ว่า
จะช่วยลดความเหงาในใจลงได้ มีแค่โชน แคโชนคนเดียวที่ทำให้เขา
รู้สึกมีตัวตน

เพราะโชนสำคัญ เขาจึงไม่ควรหายไปเช่นนี้

แม้ไม่รู้ว่าโชนจะเป็นห่วงเขาหรือไม่ แต่เอ็นรู้ว่าการหายไปเช่น
นี้เป็นเรื่องไม่สมควร อย่างน้อยในฐานะเพื่อนก็ไม่ควรละเลยกัน

เขาควรบอกโชน

แต่บอกด้วยร่างไหนถึงจะดี

ควรบอกยังไงให้โชนเกลียดเขาน้อยที่สุด...

แล้วเอ็นก็ตัดสินใจ แปลงร่างเป็นโฉมงาม ออกไปหาปลาย
สายของหัวใจ

Call 15

เอ็นเลือกที่จะให้โชนเกลียดเขาในร่างนี้ดีกว่าเกลียดเขาที่เป็น
เขาจริงๆ

เสียแต่พอเขามาถึงร้าน นั่งมองซ้ายมองขวาสักพัก โชนก็เดิน

เข้ามานั่งข้าง ๆ เอ็น เขารู้อยู่แล้วว่าโซนจะเป็นฝ่ายเข้ามาหา จึงตั้งใจ
ให้โอกาสนี้บอกความจริงกับโซน บอกว่าเขาไม่ใช่ผู้หญิง อย่างน้อย
โซนจะได้เลิกยุ่งกับร่างนี้ ส่วนเขาที่เป็นเขาก็จะอยู่รอโซนโทร.มา
เช่นเดิม

เอ็นไม่ได้เสียใจหากโซนจะเกลียดเขาในร่างหญิงสาว เพราะ
แต่ไหนแต่ไรมาตนก็ไม่ได้ชอบแต่งหญิงนัก อย่างที่เคยบอก เอ็นแค่
ต้องเป็นผู้หญิงเพื่อปกป้องตัวเองเท่านั้น

โซนนั่งจ้องหน้าเอ็นมาสักพักแล้ว โฉมสะคราญได้แต่นั่งเกร็ง
สุดท้ายเขาก็พูดไม่ออก เอ็นจึงตัดสินใจลุกขึ้น เดินนำออกจากร้าน
ทิ้งสายตาบอกให้อีกฝ่ายตามมา เขารอให้โซนเดินตามออกมาคุย
กันข้างนอก

ใจหนึ่งนึกถ่วงเวลาออกไปให้อีกฝ่ายรู้ความจริงซักว่านี่ อีก
ใจก็คิดว่าอย่างน้อยถ้าโซนรู้ว่าเขาเป็นผู้ชาย คนในร้านจะได้ไม่มีใคร
หัวเราะเยาะเขา

พวกเขาเดินออกมาได้สักระยะ ห่าฝนก็ตกลงมา...

โซนตกใจที่ห่าฝนโหมกระหน่ำโดยไม่บอกกล่าวกันล่วงหน้า
เขาไม่มีร่มบดบังสายฝนให้หญิงสาวในตอนนี ชายหนุ่มรีบมองซ้าย
มองขวาหาตัวช่วย

เอ็นตกใจที่ฟ้าฝนไม่เป็นใจ ตอนนีพวกเขาอยู่ไกลจากร้านที่
จากมากพอสมควร แถวนั้นไม่มีที่ใดพอหลบฝนได้เลย

นอกจากตู้โทรศัพท์ที่ตั้งอยู่ตรงนั้น...

ไม่รอช้า โซนจับมือเอ็น พาไล่ไปเ็นตู้คับแคบ บดเบียด
ร่างออรชรไม่ให้โดนสายฝน

เอ็นนึกขอบคุณที่ตนได้เข้าที่กำบังก่อนที่เครื่องประทีนโฉมจะ
ถูกสายน้ำชำระจนสิ้นความงาม ทว่าพอโซนเบียดตามเข้ามาด้วย

นั่นทำให้ชายหนุ่มในร่างสวานน้อยสบถในใจนับร้อยครั้ง

บัดซบ!

ตู้โทรศัพท์ที่มีพื้นที่น้อยเกินกว่าสองคนจะอัดอยู่ร่วมกันได้

บัดซบ!

โซนขยับตัวเข้ามาหาเขามากเกินไปแล้ว

บัดซบ!

เขาหวังว่าเสียงของสายฝนจะช่วยกลบเสียงหัวใจที่เต้นดัง
ระรัวนี้ได้

Call 16

โซนขยับตัวเข้ามาอีก ตู้โทรศัพท์ที่ไม่มีประตูปิดกั้น ทำให้
แผ่นหลังเขาโชกไปด้วยน้ำฝน เขาเพียงขยับกายเพื่อหนีน้ำเท่านั้น
ทว่าไม่ทันได้สังเกตอรอนงค์ตรงหน้าว่าเจ้าหล่อนมีสีหน้าเป็นกังวล
เช่นใด

โซนรีบขยับตัวถอยมา

“ขอโทษที ผมไม่ได้ตั้งใจจะแตะตัวคุณ...”

เอ็นไม่ตอบ ก้มหน้างุด

“คือ... หลังผมเปียกฝน เลยขยับเข้ามา ไม่ได้ตั้งใจจะคุกคาม
คุณ...” โซนแก้ตัว

เอ็นไม่ตอบอีกครั้ง แต่เขาขยับถอยเข้าไปชิดข้างในตู้ เพื่อให้
อีกฝ่ายมีระยะเข้ามาหลบฝนมากขึ้น

สองคนเปียกกันในตู้โทรศัพท์คับแคบ ไกล่ชิดเสียจนได้ยิน
เสียงลมหายใจของอีกฝ่าย สายฝนภายนอกยังคงโหมกระหน่ำ
สายน้ำเย็นเฉียบสายลมเย็นฉ่ำ พัดเข้ามาแทรกกลางระหว่างกาย
อุ่นของทั้งสอง มวลความเจียบดังกระหน่ำในตู้โทรศัพท์ พร้อมเสียง

ฝนตั้งขึ้นรอบกาย

เอ็นเริ่มหนาวสั่นจากลมเย็น เขากอดตัวเองไว้ในห้วงมีแต่เรื่อง
จะบอกความจริงกับโซนอย่างไร จนไม่ทันได้สังเกตคนตรงหน้า

โซนจับจ้องใบหน้าของหญิงสาวยามไร้แสงสีเคลือบผิวหน้า
สวย โคมงามยังคงงดงามแม้อยู่กลางสายฝน เส้นผมเธอเปียก
เล็กน้อยถูกรอบหน้ารูปไข่ ใบหน้าละมุนดูเป็นกังวลใจ คงเพราะ
ต้องมาอยู่ในที่คับแคบกับคนแปลกหน้าสองต่อสอง โซนพยายาม
หาเรื่องพูดคุย ไม่ให้ความเงียบที่ก่อตัวขึ้นกลายเป็นความอึดอัด

มองซ้ายมองขวา เขาเห็นเพียงเครื่องโทรศัพท์ แล้วเรื่องราว
ก็ถูกกล่าวออกมา

“ที่จริง...คุณทำให้ผมคิดถึงเพื่อนคนหนึ่ง”

เอ็นเงิบ เงยหน้าไปทางต้นเสียง แล้วก็ต้องชะงักกับความ
ใกล้ชิดที่มากเกินไปว่าเขาจะคาดไว้ จนแทบกลั้นหายใจ

“ตั้งแต่แรกที่เห็นคุณ ผมนึกถึงคนหนึ่งที่เคยโทรศัพท์ไปแก๊ง
เมื่อปีก่อน—

“เสียงเขาดูเหงา ๆ เหมือนสายตาคุนตอนนี้เลย—

“แล้วรู้อะไรไหม ผมโทร.กลับไปเบอร์เดิมด้วย และเขาก็ยัง
อยู่ แคมยังคงคอยฟังเรื่องของผมอีก—

“ผมไม่คิดว่าจะได้เป็นเพื่อนกับคนแปลกหน้าได้ แต่ก็เป็นไปได้
แล้ว—

“ประหลาดเนอะว่าไหม”

เอ็นส่ายหน้า ส่วนอีกฝ่ายหัวเราะเบา ๆ

“อันที่จริง วิธีพูดแบบนี้เพื่อนผมก็สอนมา”

“...”

“เป็นการพูดที่ไม่ต้องให้อีกฝ่ายเอ่ยตอบ แต่สามารถแสดง

ออกได้—

“คุณไม่ต้องตอบผมก็ได้ ผมจะเล่าไปเรื่อย ๆ คุณจะได้ไม่กังวลดีไหม”

เอ็นพยักหน้า พร้อมกับก้มหน้าเม้มปากหลบตาอีกคน โชนทำตามคำพูดของเขาทุกประการ เขาคิดว่าวิธีนี้น่าจะช่วยในการจับหญิงสาวเย่อหยิ่งได้

แต่ไม่คิดว่าจะได้เจอโชนเอามาใช้กับตัวเอง!

“พอเห็นตู้โทรศัพท์แล้วก็นึกถึงเขา—

“ตอนนี่จู่ ๆ ก็ไม่รับสายผม แถมโทร.ไปก็ไม่ติด—

“คุณคิดว่าเขาเกลียดผมรีไปแล้ว”

เอ็นส่ายหน้า

“แต่ผมก็ไม่รู้ว่าทำไมเขาถึงหายไป—

“ผมเสียใจที่ไม่รู้จักเขาเลยนอกจากชื่อ ถ้าเกิดเขาเป็นอะไร ผมก็ช่วยเขาไม่ได้เลย ผมนี้เป็นเพื่อนที่แย่นะ”

เอ็นส่ายหน้าอีก

“เขาเป็นคนบอกให้ผมโทร.มาบ่อย ๆ แท้ ๆ—

“แต่จู่ ๆ ก็หายไป ผมกังวลมากเลย”

โชนเงยบไปพักหนึ่ง ก่อนเอ่ยน้ำเสียงเบาบางจนแทบเป็นการกระซิบ “ยังอยากให้ฟังทุกเรื่องราว...”

แล้วฟ้าก็ผ่าเปรี้ยง!